

TV-aksjon med konsert

I forbindelse med dagens TV-aksjon er det konsert i Manglerud kirke med **Trond Granlund**. Granlund er oslogutt oppvokst på Torshov og Sandaker. I 1956 flyttet familien til Manglerud, der de bodde frem til 1968. Allerede i syvende klasse spilte han i band, og i 1973 platedebuterte han etter en Elvis-festival. Siden har det gått slag i slag med konsertturneer og plateutgivelser, og i år runder han 35 år som artist. Konserten med Trond Granlund og hans band starter kl. 18.00 i Manglerud kirke.

- Hvordan går det?
Teater om boksefamilie

Den Amanda-premierte dokumentarfilmen om Team Klemetsen, *Blod & Ære*, synger på siste verset på norske kinoer. Nå kommer teaterstykket *Big John* om tre generasjoner fra den kjente boksefamilien Klemetsen.

- Hvordan oppleves det å bli spilt på de skrå bredder, Big John Klemetsen?

- Helt utrolig. Etter filmen blir vi blaserte. Og nå med teaterversjon er vi blitt enda verre. Dette er stort. En del av handlingen er hentet fra min fars memoarer. Der fremgår det av vi er av reinspikka taterslekt. Når jeg tenker tilbake på barndommen, hørte jeg aldri familien bruke ordet tater. I memoarene kalte far seg eventyrer. Jeg blir varm i knollen når jeg tenker på hva min familie har gjennomgått.

I forestillingen som kun spilles 24., 25., 26. oktober på Kultursenteret ISAK i Trondheim, har manusforfatter Bjørn-Erik Hanssen skrevet monologen om bokstrener og musiker *Big John* spesielt for skuespiller Roger Kjølv Jensen.

- Jeg har sett piloten. Skuespilleren er enormt god. Ja, han er bedre enn meg, da kan du jo selv tenke deg resultatet. He, he. Dette er svære greier! Forestillingen er basert på

Stas da far og sønn Klemetsen feiret Amanda'en. Nå blir det teater. FOTO: ØYVIND SÆTRE

historien om John Klemetsen, far til bokseren Ole «Lukkøy» Klemetsen. Fortellingen kretser rundt Ole, John og bestefar Alf, som var akrobat og tivoliarbeider. Disse fremstilles av nevnte Roar Kjølv Jensen og musikerne Rasmus Rohde og Rolf Skogstad. Lik den reisende Alf fremstiller forestillingen John og Ole som reisende til boksestevner rundt om i verden, alltid med gitaren som reisefølge.

- Sitter Big John selv ringside under premiøren?

- Det er planen, men jeg må vurdere dagsformen, sier krefsyke John Klemetsen.

- Musikken er fremtredende i stykket?

- Ja, det blir mye tatersanger som spilles av topp musikere. Min far var en mester på banjo, forteller John Klemetsen.

THORLEIF ANDREASSEN

Ny pris til nye arkitekter

Rannveig Yli og **Ida Øyen** har fått Statsbyggs første arkitekturpris på 15 000 kroner. De to fikk prisen for alternativ utforming av asylmottak. Den nye prisen skal deles ut to ganger i året til en av årets masteroppgaver ved NTNUs arkitektlinje i Trondheim. Formålet med prisen er å stimulere student- og fagmiljøene til nyskpende og eksperimentelle studier av arkitektur.

Flere forholdismer

Vi kan inte räkna dom alla, men noen av forholdismene kan vi jo ta med i en sveip. Først en eiendomsannonse 29. august: «Dette er virkelig en flott eiendom og en romslig familiebolig med det lille ekstra i forhold til hage, uteplasser og bassengområde.»

Språket vårt

PER EGIL HEGGE

forhold til hva du har prestert under OL?

- Han har en oppgave i forhold til å skru sammen det rette laget.

- Bedre kanskje ute på siden enn det er midt på banen i forhold til overvannet.

- Hva gjør hun i pausen i forhold til å sørge for at dette går veien?

De fire foregående er OL-prestasjoner fra NRK. Så en politisk kommentar defra:

- Ap troster seg med at det har gått oppover for i forhold til målinger.

per.egil.hegge@aftenposten.no

Familien liv på utstilling

■ Bak den idylliske fasaden

Kunstner Charlotte Thiis-Evensen smugfilmet sin egen onkels private betroelser om interne familieforhold. Nå blir filmen offentlig – som kunst. – Det er nok å gå ganske langt, innrømmer hun.

PER KRISTIAN BJØRKENG
TONE GEORGSSEN (foto)

På torsdag blir et smugintervju med onkelen hennes en del av en spesialbygd «leilighet» på Kunstnerens Hus. I utstillingen *Faren min forsøkte å ringe moren min / I de beste familier* skal hun offentlig eksponere høyst private detaljer om en rekke av hennes egne familiemedlemmer.

Til sin kjente arkitektonkel, Thomas Thiis-Evensen, sa hun at hun skulle filme hans utlegninger om bygningsfasader. Men mellom de faglige opptakene lot hun kamera gå, uten at han visste det. Nå blir hans høyst private uttalelser til henne om vanskeligheter og motsetninger innad i familien offentlige. Riktignok med hans tillatelse.

Fra sykeleiet. Hun kobler også et autentisk videoopptak av sin egen sønn i lekepistol-lek sammen med ekte krigslyd, i en urovekkende kombinasjon. I et annet videoover tar en annen onkel ut sitt glassøye foran kamera, i en situasjon som også er høyst privat. Faren hennes døde for to år siden. I ukene forut for sin død forsøkte han gjentatte ganger å ringe moren hennes fra sykesengen. Hans utisiktede videoopptak på telefonen blir nå utstilt i et eget rom.

Sure toner. Kjæresten hennes, komponisten Eivind Buene, har komponert et stykke som på åpningen torsdag skal fremføres på familiens svært sure piano. Instrumentet er for anledningen flyttet inn i den alternative «leiligheten».

Selve «leiligheten» er tegnet av arkitekt Siri Liset. Fasaden er skrelt av, og det som gjenstår er bare de vanligvis skjulte innerveggene. Samtidig er veggene bare halvparten så høye som vanlig. Dermed er det, i motsetning til en vanlig leilighet, mulighet til å se familiens mange rom som en enhet.

Enkelte av familiemedlemmene på familiebildene har nektet å være med. De blir retusjert vekk.

- Jeg vil respektere folk som ikke ønsker å være med. Jeg har ikke lyst til å bli uvenner med hele familien min, sier Charlotte Thiis-Evensen, mens håndverkne hamrer løs for å få den stiliserte leiligheten ferdig i tide.

Prosjektet kan minne om Ib-sens realistiske «titteskapstea-

– Utstillingen er ikke beklemmende. Blir ting for privat kan det bli veldig pinlig og uinteressant, mener Charlotte Thiis-Evensen. Det litt sure familiepianoet skal brukes under åpningen torsdag.

ten», men den fundamentale forskjellen er at historiene er sanne og menneskene står frem virkelig identitet. Kunstnerens motivasjon for å bruke sin egen familie er dels at familiemedlemmene gir henne tilgang til private sider av seg selv som en utenforstående aldri kunne få se.

- Jeg har vokst opp i en veldig stor, beskyttet og borgerlig familie der farmor og farfar var opp-tatt av å holde familien som en enhet, med masse familieselskaper og hytter på samme sted. Som liten trodde jeg dette var veldig idyllisk. Vi så aldri de

voksne krangle. Men for oss barn var det veldig mange lukkede dører, der de voksne gikk for å snakke om voksne ting. For meg har det vært sjokkerende å bli voksen og oppleve at dette er en fasade som revner. Denne dobbeltheten blir veldig tydelig på familiebildene, der alle smiler og alt liksom er så harmonisk og vakker. Jeg synes det er veldig talende når noen ikke ønsker å være med på familiebildene.

- I høst har det vært mye debatt rundt hvordan Mia Gundersen og andre har bidratt med svært intime detaljer i sin bio-

grafi. Du belyser også ting som mange vil si ikke tilhører offentligheten. Hva er egentlig forskjellen, i dine øyne?

- Jeg vil ikke lage Big Brother-kunst som utleverer alt, det er så utrolig mye av det. Forskjellen ligger i redigeringen. Jeg plukker ut korte elementer fra privatliv, og setter dem inn i en sammenheng som gjør dem all-mennmenneskelige. Dette er ikke beklemmende. Når ting blir for privat kan det hele bli veldig pinlig og uinteressant, sier Charlotte Thiis-Evensen

Charlotte Thiis-Evensen

Åpner utstillingen *Faren min forsøkte å ringe moren min / I de beste familier* i hele første etasje av Kunstnerens Hus torsdag. Har tidligere selv problematisert grensen mellom journalistikk og kunst, og har arrangert debatt om smugfilming som virkemiddel.

Utdannet ved Statens Kunstakademi og har hovedfag i litteraturvitenskap.

Er også journalist, og jobber også i full stilling som fotoprodu-sent for Bokprogrammet i NRK.

Aftenposten fakta

«For oss barn var det veldig mange lukkede dører, der de voksne gikk for å snakke om voksne ting.»

Billedkunstneren Charlotte Thiis-Evensen

Vanessa Beecroft provoserte landsbybeboerne da hun fotograferte krigsofre i Sudan. Fra filmen *The art star and the sudanese twins* som vises på Bergen Internasjonale Filmfestival.

Kunst på grensen

Kunststjernen Vanessa Beecroft opplevde at en hel sudansk landsby vendte seg mot henne. Trenger kunsten en egen Vær Varsom-plakat?

PER KRISTIAN BJØRKENG

Det er tema for seminaret *Loven vest for kunsten*, som arrangeres på Bergen Internasjonale Filmfestival i dag. Publikum får se dokumentarfilmen *The art star and the sudanese twins*. Den tegner et tidvis grotesk bilde av den New York-baserte kunstneren Vanessa Beecrofts arbeid med å fotografere hjelpeløse ofre for borgerkrigen i Sudan. Foreldrene til et par nyfødte tvillinggutter ble drept i krigen, og Beecroft arbeidet med å adoptere de to – som del av sin kunst.

Sammenstøt. Hun endte i håndgemeng med innbyggerne i landsbyen, som mente at hennes fotografering av tvillingene i en kirke var krenkende. I prosessen støtte Beecroft fra seg både sin egen mann og sin kunsthandler fordi hun nærmest var villig til å gjøre hva som helst for kunsten. Arbeidene hennes er hverken ren performance eller dokumentarkunst, men et sted mellom de to.

Debattleder etter filmen skal være Øystein Haugen, som er kunstkritiker i Bergens Tidende.

- I kunstens tjeneste skuffer Beecroft all etikk under teppet. Charlotte Thiis Evensen operer i et beslektet landskap. Det vi ønsker å debattere er hvorvidt kunsten bør være fristilt, eller om den bør ha sin egen Vær Varsom-plakat. Det kan være gode grunner for begge alternativer, påpeker Haugen.

Debatten er parallell med den som har versert om forlagenes rolle i biografienren i høst, blant annet etter at flere biogra-

fer har publisert opplysninger som neppe ville kommet frem i den tradisjonelle pressen i Norge. Mens pressen veiledes av sitt etiske regelverk nedfelt i Vær Varsom-plakaten, har ikke forlagene annet enn det mye mer liberale juridiske rammeverket som regulering. Det har heller ikke kunsten.

Paneldektager. Charlotte Thiis-Evensen skal sitte i panelet på seminaret i Bergen.

- Beecroft har gått for langt, hun er så ekstremt kompromissløs. Hun er villig til å trække over sudanernes kultur for å få et fotografi, mener hun.

- Burde kunsten ha sin egen Vær Varsom-plakat, synes du?

- Det er vanskelig å svare på. Jeg kjenner meg igjen i grådigheten hennes, hvordan du har ideer og jobber hardt for å virkeliggjøre dem. Men jeg tror ikke hele kunstverdenen bør ha en egen Vær Varsom-plakat av den grunn. Da ville kunsten mistet veldig mye av friheten.

Thiis-Evensen går langt i sine egne arbeider, men har likevel sitt eget, personlige og sterkt begrensede regelverk.

- Jeg viser av prinsipp alltid et verk til den som deltar, og lar dem bestemme om resultatet er akseptabelt. Det er risikabelt, for det kan ende med at de trekker seg. Jeg vil gjerne fortelle interessante historier, men ikke på bekostning av andre mennesker. Det er ikke kunsten verd.

Greit for onkel. For å være på den sikre siden ringer Aftenposten til Thomas Thiis-Evensen, arkitekturprofessoren og onkelen som hun har snikfilmet mens han snakker om svært betente og private familieførsmål. For ham er det helt greit:

- All den stund jeg kan si nei, er jo dette helt uproblematisk, sier onkel Thomas på telefon fra Roma.